

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Izdajateljji :

Janko Kersnik, Fr. Levec, Jos. Stritar, dr. Ivan Tavčar.

LETO III.

V LJUBLJANI, 1. DECEMBRA 1883.

ŠTEV. 12.

A n k a.

Gré po stezi čez poljé zeléno
Anka mlada, déte zapuščéno ;
Kovčeg láhek nése mi v levici,
Solze z desno briše si po lici,
Joče milo mi sirota Anka,
Stoče milo, toži brez prestanka :
„Oj cvetice, srečne vé sestrice,
Jasno vedno vam je lepo lice,
Jad nobena srca ne pretresa,
Solza vam ne kane iz očesa.
A gorjé mu, kdor od dóma mora,
Kdor na domu nima več prostóra,
Komur starše v rani grob dejáli,
Kogar kruha služít so poslali !
Rože poljske, dejte razodéti,
Káj sirote delamo na sveti !“

A cvetice cvétejo, dišijo,
Anki mladi ne odgovorijo.

Stopa dalje po stezíci Anka,
Bol premišlja svojo brez prestanka,
Ptici vsaki žalost svojo toži,
Ptici v grmu, ki veselo kroži :
„Káj vam pravim, pevke moje mile,
Káj vesele bi pač vé ne bile !
Skrb vam nikdar srca ne pretresa,
Solza vam ne kane iz očesa.
A gorjé mu, kdor od dóma mora,

Kdor na domu nima več prostóra,
Komur starše v rani grob dejáli,
Kogar kruha služít so poslali !
Pa mi, ptice, dejte razodéti,
Káj sirote hodimo po sveti !“

A veselo ptice žvrgolijo,
Anki mladi ne odgovorijo.

Ide Anka, pride do potoka,
Pak na brvi zaihtí, zajoka :
„Pôtok bistri, voda žuboreča,
Jad neznana tebi je skeleča.
Kako lahko mi skakljáš po polji,
Solnce, tema — vse ti je po volji !
A gorjé mu, kdor od dóma mora,
Kdor na domu nima več prostóra,
Komur starše v rani grob dejáli,
Kruha služít pa siroto dali ; —
Pôtok bistri, veš li razodéti,
Čemu nek ubogi smo na sveti ?“

Sliši voda to ihténje vroče,
Čuti solze váse padajoče,
Téče pôtok šumno po livadi,
Rêče pôtok hladno Anki mladi :
„Dáleč mene pot po sveti vodi,
Dosti vidi potok, koder hodi,
To le vé ti, dèkle, razodéti :
Prva nisi — zadnja ne na sveti !“

*Nžgrl v Smarjal pri Jelšanah. Gorázd. = kapelan
Bavil, ob sprelovi dr. K. Štanjur 9. 12. 1883.*

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Izdajatelj:

Janko Kersnik, Fr. Levec, Jos. Stritar, dr. Ivan Tavčar.

LETO III.

V LJUBLJANI, 1. DECEMBRA 1883.

ŠTEV. 12.

A n k a.

Gré po stezi čez polje zeléno
Anka mlada, déte zapuščéno;
Kovčeg láhek nêse mi v levici,
Solze z desno briše si po lici,
Joče milo mi sirota Anka,
Stoče milo, toži brez prestanka:
„Oj cvetice, srečne vé sestrice,
Jasno vedno vam je lepo lice,
Jad nobena srca ne pretresa,
Solza vam ne kane iz očesa.
A gorjé mu, kdor od dóma mora,
Kdor na domu nima več prostóra,
Komur starše v rani grob dejáli,
Kogar kruha služít so poslali!
Rože poljske, dejte razodéti,
Káj sirote delamo na sveti!“

A cvetice cvétejo, dišijo,
Anki mladi ne odgovorijo.

Stopa dalje po stezici Anka,
Bol premišlja svojo brez prestanka,
Ptici vsaki žalost svojo toži,
Ptici v grmu, ki veselo kroži:
„Káj vam pravim, pevke moje mile,
Káj vesele bi pač vé ne bile!
Skrb vam nikdar srca ne pretresa,
Solza vam ne kane iz očesa.
A gorjé mu, kdor od dóma mora,

Kdor na domu nima več prostóra,
Komur starše v rani grob dejáli,
Kogar kruha služít so poslali!
Pa mi, ptice, dejte razodéti,
Káj sirote hodimo po sveti!“

A veselo ptice žvrgolijo,
Anki mladi ne odgovorijo.

Ide Anka, pride do potoka,
Pak na brvi zaihtí, zajoka:
„Pôtok bistri, voda žuboreča,
Jad neznana tebi je skeleča.
Kako lahko mi skakljáš po polji,
Solnce, tema — vse ti je po volji!
A gorjé mu, kdor od dóma mora,
Kdor na domu nima več prostóra,
Komur starše v rani grob dejáli,
Kruha služít pa siroto dali; —
Pôtok bistri, veš li razodéti,
Čemu nek ubogi smo na sveti?“

Sliši voda to ihténje vroče,
Čuti solze váse padajoče,
Téče pôtok šumno po livadi,
Rêče pôtok hladno Anki mladi:
„Dáleč mene pot po sveti vodi,
Dosti vidi potok, koder hodi,
To le vé ti, dèkle, razodéti:
Prva nisi — zadnja ne na sveti!“

*Nágrd v Smarjal pri Jelšanah. Gorázd. = kapelan
Bavil ob sprejetju dr. K. Šinjaj 9/12 1883.*